

Några minnen från min skoltid i Stockholm på 1860-70-talet /

Dahlman, Axel,

8 B Br.

National Library
of Sweden

+

Biogr.
Sv.
(Bv)

Några minnen

från min skoltid

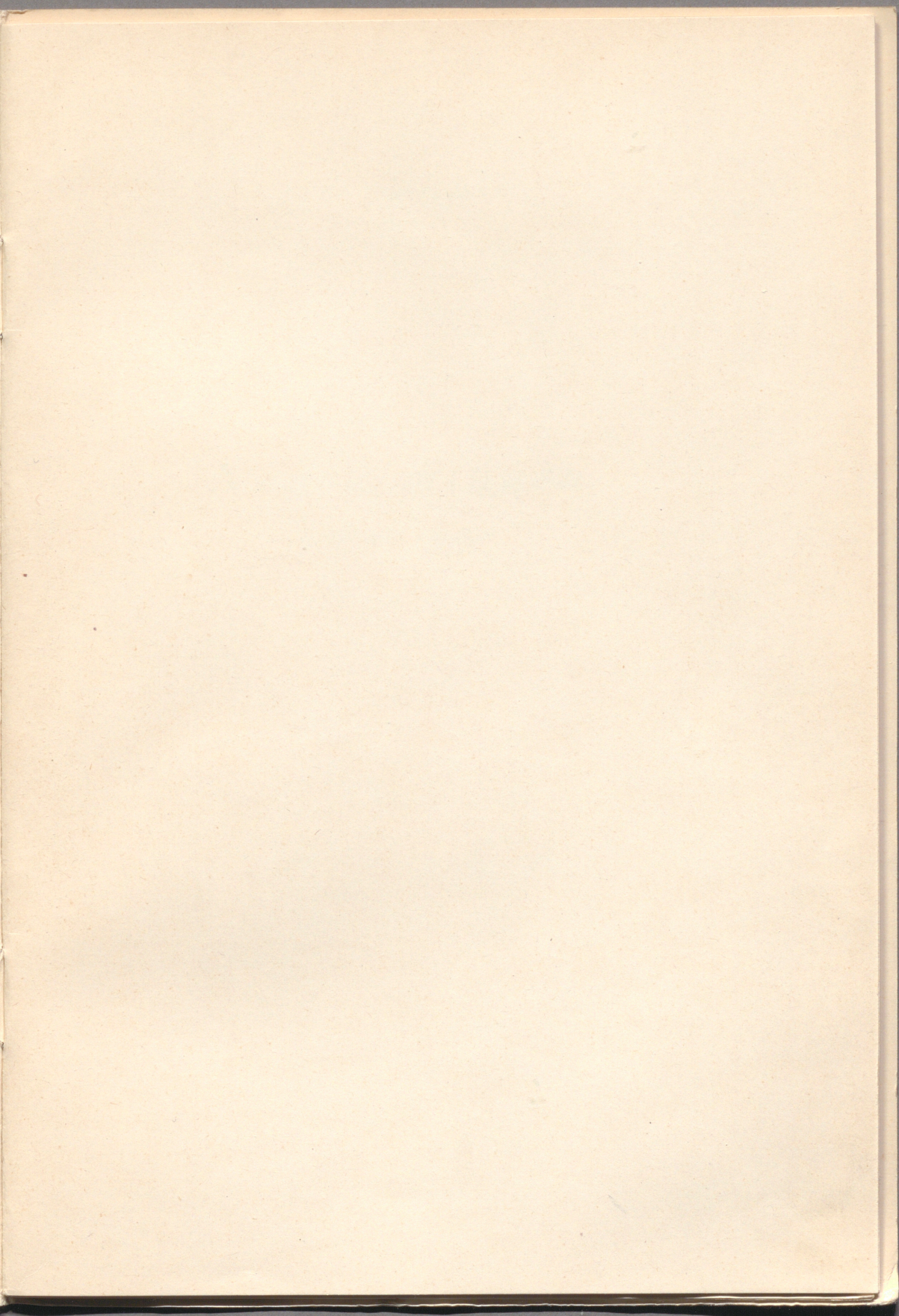
Av

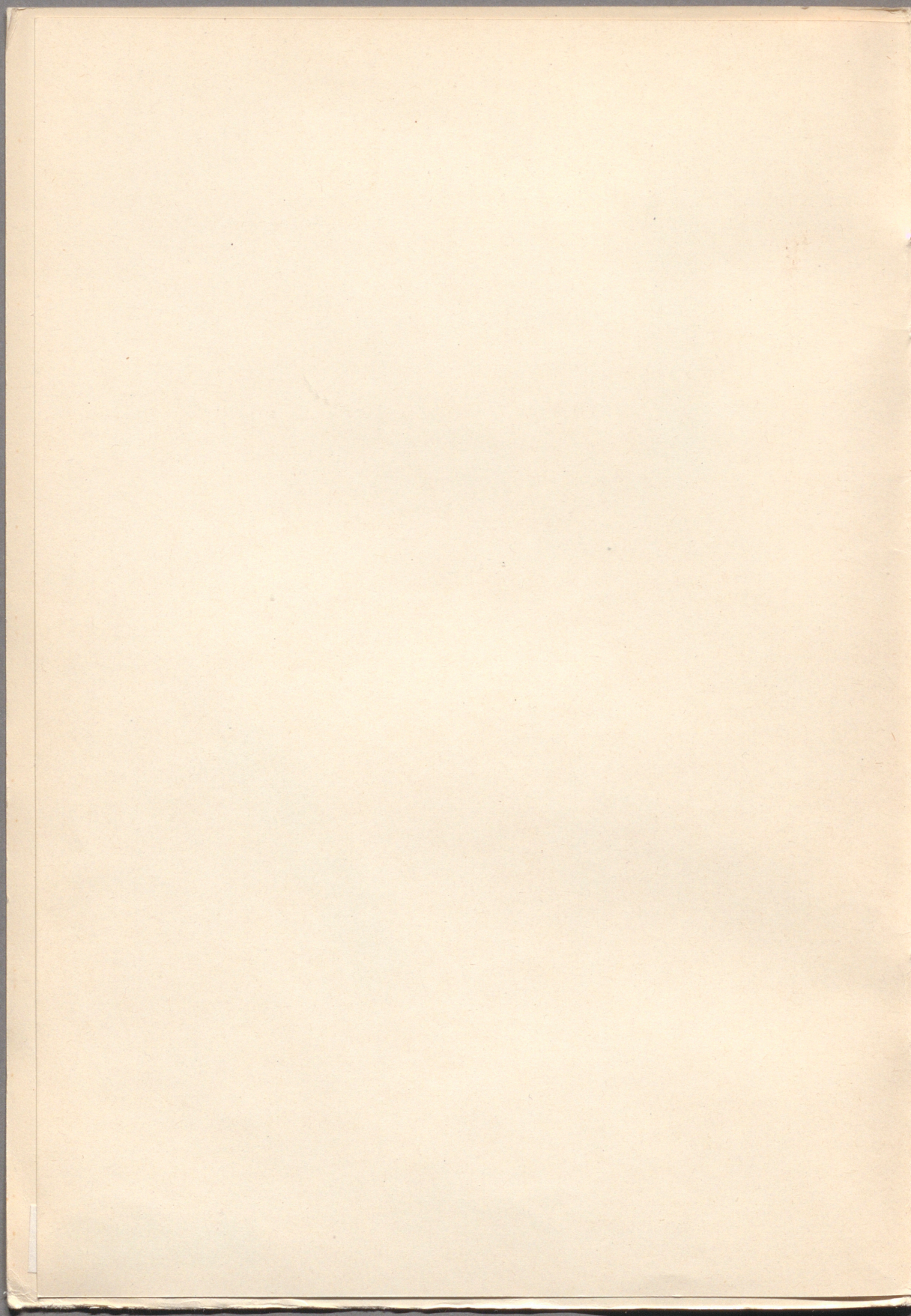
Axel Dahlman

Kungl. biblioteket

0 0000 000005196

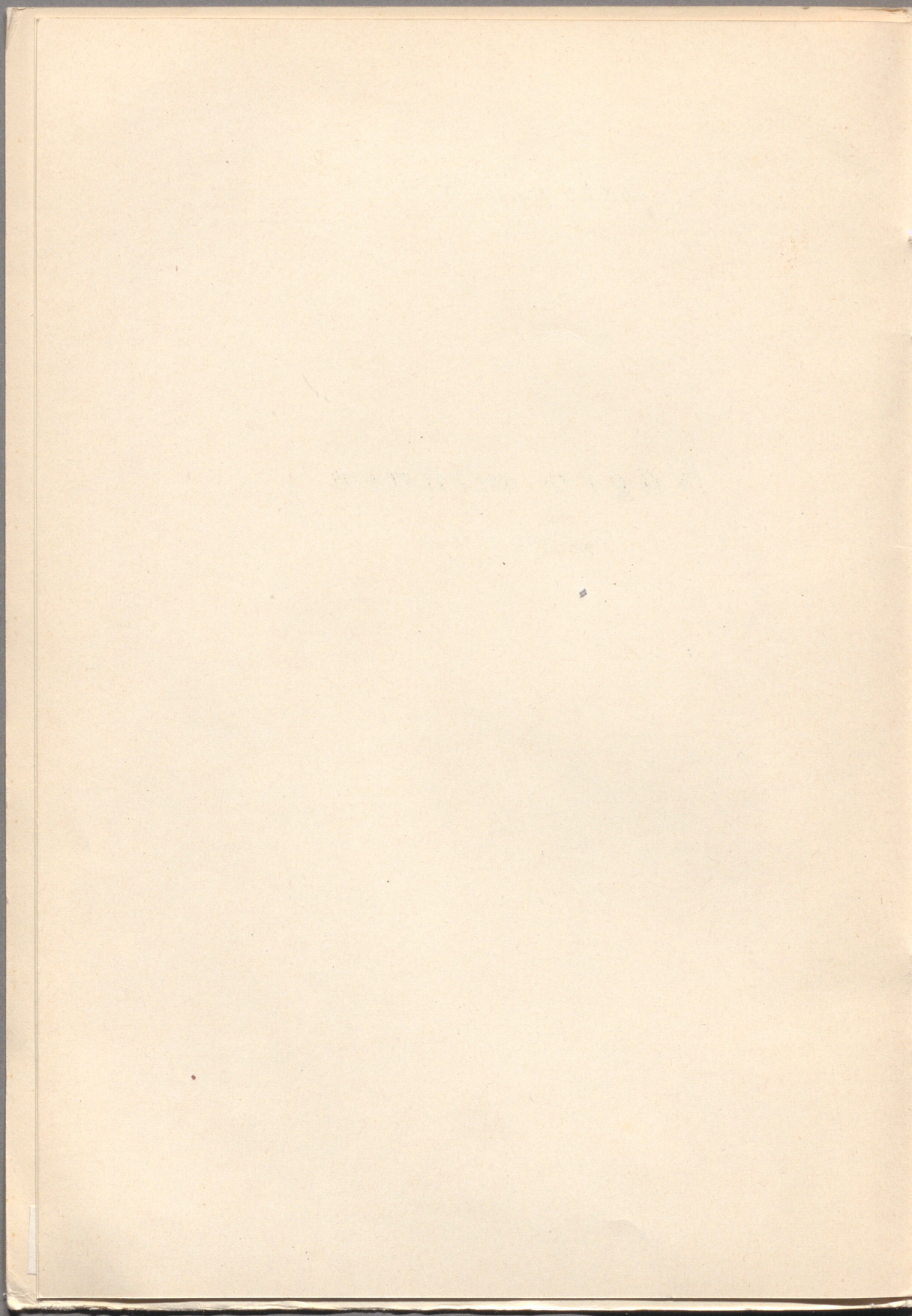

AXEL DAHLMAN

Några minnen

från min skoltid.

NÅGRA MINNEN

FRÅN MIN SKOLTID

I STOCKHOLM PÅ 1860—70-TALET

Föredrag

*vid »1854 års mäns» högtidssammanträde
å Hasselbacken den 30 maj 1929*

av

AXEL DAHLMAN

KARLSTAD 1929

NYA WERMLANDS-TIDNINGENS AKTIEBOLAG

TRYCKT I 200 NUMRERADE EXEMPLAR

VARAV DETTA ÄR

N:o

» Den gamla tiden är mig kär», men det är ej här såsom i Tegnér's Axel fråga om »den gamla karolinska tiden». Det gäller en tid, som nog är gemensam för oss alla, som här fira 75-årsjubileum, även om vi tillbragt och upplevat den på skilda håll, det gäller skoltiden. Denna ligger för oss så oerhört långt tillbaka, ett 60-tal år för de flesta, men huru det är, förhåller det sig nog med oss som med alla andra, som kommit ett stycke levnadsväg från skoltiden. Dess vedermodor, dess ansträngande arbetsintensitet, n. b. där sådan förekommit, dess besvärande disciplin, med andra ord dess retsamma obehagligheter äro glömda, men i stället träda dess många ljusa sidor, kamratlivet, ungdomsförströelserna, de kära gestalterna av de forna lärarna, fram i dagen, och skänka oss en rik fond av oförgätliga minnen. Det vilar ett gyllne skimmer över detta barnaålderns och den första ungdomsålderns skede, och att bringa i erinran några upplevelser under denna tid måste verka uppfriskande och varför icke föryngrande för åldriga sinnen.

Då jag här ämnar skildra några minnen från min egen skoltid, sker det ej därför, att dessa skulle vara så särskilt märkvärdiga. Men då denna tillbragts i Stockholm, och det är att antaga, att rätt många av de härvarande även haft sin skoltid i Stockholm och kanske fått sin fostran av samma lärare som jag, torde min lilla skildring hos alla dessa kunna påräkna intresse. Vad de övriga beträffar, som representera läroanstalter på andra håll, hoppas jag, att även de skola finna något nöje av skildringen. Skolförhållandena voro ju på den tiden, såsom de äro ännu i dag, tämligen likartade över hela riket, och även om minnena från skoltiden

äro av växlande beskaffenhet, torde dock den ungdom, som fostrades, överhuvud taget varit även den likartad till känslor, stämningar, åsikter och intressen.

Höstterminen 1864 intogs jag i andra klassen av Katarina skola. Skolhuset var detsamma som än i dag, men kommer ju nu snart att utbytas mot en storartad nybyggnad på annan plats på Södermalm. Rektor var den framstående skolmannen Johan Olof Leffler. Denne var en imponerande och fruktansvärd jättegestalt, som vid undervisningen gick omkring i klassen och gav en och annan discipel en kraftig upp-ruskning i håret, som mäktigt bidrog till att hela klassen höll sig vaken och studieintresserad. Som jag var kamrat med rektorns yngste son, nu ingenjören Artur Leffler i Djurs-holm, kom jag ofta i rektorns hem och gjorde där bekant-skap med hans två äldre söner, de blivande professorerna, och dottern, författarinnan Anne-Charlotte Edgren. Bland andra lärare vid skolan märktes doktor Adam Ljung, som undervisade i historia. Han höll huvudet på sned vid under- visningen och var ganska ironisk, men ansågs av oss lärjungar högtbegåvad. Vidare fanns där läraren i matematik och engelska doktor Nils Claes Nilsson, i hög grad skämtsam och öoverträffligt rolig framme vid tavlan. Han var skolgossar- nas förtjusning, då man mötte honom ute i staden. Han hade nämligen några vänliga ord för varje mötande skolpilt, och även många år efter respektive lärjungars skoltid stan- nade han och gjordé sig underrättad om deras förhållanden. Även må nämnas min förste lärare, den stränge och allvar- lige Viktor Högberg, som uppnådde mycket hög ålder och dog först för någon tid sedan. En termin fingo vi i latin en vikarierande mycket ung och grön lärare med djup, manlig stämma, det var den sedan så berömde Carl von Friesen.

Eftermiddagarna tillbragtes ofta under slagsmål med Sö- ders gatpojkar. Man samlades i talrika skaror, ett tjugotal

å ömse sidor, och heta samt ej sällan blodiga bataljer utkämpades på avsidet liggande gårdar och stundom till och med på gatorna. Det var ett vanligt trick bland gaminerna att på förmiddagarna, då vi voro på väg till skolan, stänga in oss i någon portgång och på detta sätt hindra oss att komma i tid. Det gällde då att i ett obehövt ögonblick kila förbi våra antagonister och i snabbaste språngmarsch och efterföljda av ett halft dussin blodtörstiga fiender nå fram till vår bestämmelseort.

Mina föräldrar bodde vid den tiden nedanför Mosebacke, och där längs med Clevegränd fanns och finnes ännu en liten staden tillhörig plantering benämnd Moseberg, som av de närboende familjernas barn begagnades såsom lekplats. Moseberg var liksom en oas i den stora stenöknen i denna del av Södermalm, och där upplevde vi många härliga aftonstunder under skämtsamma upptåg, lek och glam. Men så inträffade för mig och mina närmaste vänner och kamrater, att vi blevo gymnasister. Då förvandlades vi med ens till ynglingar för att icke säga stora herrar. Då blev det slut med alla barnsliga sysselsättningar och bland annat slut med lekarna i Moseberg. Jag skrev då 15 eller 16 år gammal följande ode till denna vår älsklingsplats:

TILL MOSEBERG.

O Moseberg, du lilla vrå upp i vår nord,
Dig ägnar nu en yngling dessa avskedsord,
En yngling, som har levat sälla dagar där
Och därav rika minnen i sitt hjärta bär.

O Moseberg, hos dig vad lycka och vad fröjd,
Man var hos dig med allt, med hela livet nöjd,
Närhelst man där som barn i glada lekars språng
Drack glädjens bägare i botten gång på gång.

O Moseberg, hur många gånger har ej du
 Sett guden Amor hälsa på — den skälmen ju,
 Som med sin pil en outhärlig smärta ger,
 Nej ljuvlig sällhet — om förlåtelse jag ber.

Ja Moseberg, jag aldrig, aldrig glömmer dig,
 Fast ljuva barndomsåldern är förbi för mig.
 Du var, du är, du blir en del utav min själ,
 Om ock nu lekens tid är all. Farväl, farväl!

Höstterminen 1869 började jag på Stockholms gymnasium, som då utgjorde en gemensam påbyggnad på de 5-klassiga elementarskolorna i Stockholm. Gymnasiet hade sina lokaler i huset N:o 7 på Riddarholmen. Det var ett hus av mycket gammalt datum, och om det ej självt begagnats som kloster, såg det med sina ofantligt tjocka väggar och djupa valv åtminstone ut som ett sådant. Rektor var då till en början den framstående filologen och läroboksförfattaren Gustaf Reinhold Rabe. Denne var nu sjuklig och tyckte ej om, att lärarna oroade honom med sina klagomål över lärjungarna. Då en av våra lärare, lektor Elmblad, en gång kom in i klassen för att börja lektionen — han hade enligt vår mening en förarglig ovana att komma in precis som det ringde — var hela klassen uppe på benen och inbegripen i en vild indiandans. Elmblad rusade då ned efter rektorn, som hade sin bostad en trappa ned, och drog honom med sig upp till oss. Naturligtvis sutto vi då som tända ljus. Elmblad, som var en livlig natur och för övrigt nu var i extas, utropade: »Då jag kom in, gjorde hela klassen såhär», och så åskådliggjorde han detta genom att svänga med armarna och göra piruetter med benen. »Nu ser ni, gossar», sade Rabe, »hur fult det är att göra sådär!»

En lärjunge i vår klass, Isacson, retade Elmblad med att han var fritänkare. Det var visserligen ej så farligt härmed,

men han ville förmå lektorn att inlåta sig på teologiska diskurser, för vilka denne var mycket svag. Då Elmblad en gång frågade Isacsson: »Huru mångfaldig är den Helige Andes inre upplysning?» och denne svarade: »Enfaldig», då brast dock tålmodet hos läraren, och Isacsson blev utkörd. Emellertid kom Elmblad, som under lektionen promenerade omkring i rummet, fram till fönstret, som vette utåt Mälaren och då han tittade ut, fick han se Isacsson nere på kajen. »Nej, men se daer», utropade han, »därnere går Isacsson och har trevligt och tittar på ångbåtarna», varpå ordningsmannen fick order att avhämta delinkventen till att åter börja lektionen.

En av våra lärare var Zethræus, en mycket fordrande lärare i franska språket. Under en lektion upptäckte han, att två lärjungar, Silverstolpe och Öhnell, samspråkade med varandra. Dessa voro Carl Silverstolpe, sedermera justitieråd och en gång tillhörande vår förening, och Richard Öhnell, som i Stockholms stadsfullmäktige föreslog Stadshusets plats, där det nu ligger. »Vad vill Silverstolpe Öhnell?» frågade Zethræus. »Åh, jag bara bad honom om en pris snus», sade Silverstolpe. »Om Silverstolpe vill ha snus», kan han komma fram till mig», sade Zethræus, varpå Silverstolpe stegade fram till katedern och tog en pris ur magisterns snusdosa, som stod på katederbordet. Detta efterföljdes dock av en 20 minuters föreläsning i levnadsvett, och i sådana straffpredikningar, som stundom höllas på franska, var den ifrågavarande läraren en mästare.

Rektorer voro under min gymnasietid efter Rabes död först Norinder, som vikarierade en tid, och sedan Gilljam. Den förre var en jovialisk natur, icke någon vältalare, men human och vänlig. Gilljams framstående egenskaper äro alltför väl kända för att jag här skulle behöva påminna om dem.

Vad oss lärjungar beträffar, var det nog si och så med våra studier, men däremot kan ingen säga, att vi voro politiskt intresselösa. Då fransk—tyska kriget utbröt 1870, stodo vi liksom snart sagt hela svenska nationen på fransmännens sida. Varje kväll uppehöll vi oss i Berzelii park eller i torget utanför Blanchs kafé i timtal och ropade på Marseljäsen, som fick spelas om och om igen ett 20-tal gånger. Som ett kännetecken på den entusiasm, som då var rådande hos oss för fransmännens sak, vill jag här uppläsa en dikt, som jag författade 1871 omedelbart efter Paris' fall.

TILL FRANKRIKE.

O ädla land, ett motstånd du har gjort,
Som med förundran hela världen slagit.
I sanning har du kämpat, som du bort,
Och kraftigt svärdet emot ovän dragit.

Din här var fången, borta var den man,
Som bringat dig uti så stora faror.
Ack, det är slut! Du icke räddas kan,
Du översvämmas utav vilda skaror.

Nu härjas, skövlas du på alla vis,
Och segrarn ropar: »Hus och kojor brinne!
Framåt, blott raskt framåt emot Paris!»
Där ser han kejsarkronan i sitt sinne.

»Förtvivla ej, det frälsar ej i nöd,
Och res dig som en män, var stark och modig!»
I staden detta käcka upprop ljud;
Det hotar göra segrarns panna blodig.

En man står upp, som vinner ära ny
Åt franska världsberömda huvudstaden.
Den mannen, som gör så, det är Trochu,
Vars namn skall ristnas in på minnesbladen.

Och han, som stampar härar upp ur jord
 Och skulle hela landets sorger lätta,
 Som vinner seger genom blick och ord,
 Han träder även fram, det är Gambetta.

Jules Favre, i vars höga, ädla själ
 Man finner snillet's gudaborna gåva,
 Vill även fosterlandets sanna väl
 Och ses i nöden kraftig hjälp det lova.

Chanzy, Faidherbe, hur ärorika namn!
 En gräns mot segrarns framfart dessa sätta.
 Ja slut dem, dyra land, uti din famn
 Och akta, hedra, älska dem med rätta!

Och slutligt han, som hatar flärd och prål,
 Jag menar ädle hjälten från Caprera,
 Som tagit frihet till sin levnads mål,
 Han vill till vunna lagrar lägga flera.

O sköna land, se dessa tappres rad,
 Som nu på nytt för dig av stridslust glöda,
 Säg, blir du icke både stolt och glad,
 Då hjältar tävla så för dig att blöda.

Väl har Paris, fast ej för eld och svärd,
 Av ryslig hunger tvungits att sig giva,
 Och må vi ägna dess försvar en gård,
 Som rik på tacksamhet och lov må bliva.

Men franske män! Er kraft ej bruten är,
 Om också stormar rasat över eder,
 Ty den, som kärlek till sitt hemland bär,
 Förgäves Gud om hjälpen icke beder.

Vi saknade ej heller ideella intressen. Därom vittnade
 bland annat vår livliga föreningsverksamhet. Varje år den
 6 november firade den ansedda föreningen Concordia, som

ännu fortlever, sin högtidsdag till hjältekonungens ära under framstående prestationer i tal, sång och musik. Våra älsklingskalder voro på den tiden Almquist och Stagnelius. På femtioårsdagen av den sistnämndes död samlades den avdelning, som jag tillhörde, kring hans grav på Maria kyrkogård och nedlade där en krans. Jag uppläste därvid följande verser:

VID ERIK JOHAN STAGNELIUS' GRAV.

Kamrater! Vi ha samlats här
Kring skaldens minnesvård och grav,
Kring honom, som är oss så kär
Och oss sin lyras toner gav.

Stagnelius! Ditt liv var kort
Som sångarfågels uti lund,
Men ändock, förrän du gick bort,
Du skänkt oss mången sällhetsstund.

Din ande var i ständig strid
Med ändlighetens bittra tvång.
Ditt mål du hann, du fick den frid,
Som gravens stillhet ger en gång.

Men dock ej tystnade din röst,
Du talar än i minnets hamn.
Din sång får genklang i vårt bröst,
Där evigt ristat står ditt namn.

Och därför ägna vi en gärd,
En blomsterkrans, ett hyllningsord
Åt honom, vilkens sångarfärd
Har blivit så odödliggjord.

Den 4 oktober 1871 firade Stockholms gymnasium sin 50-åriga tillvaro. Detta skedde under stora högtidligheter. Sedan den officiella delen av festen var avslutad, hade de

olika ringarna fått tillstånd att på restauranger med anledning av dagens betydelse ha särskilda tillställningar. Om jag ej missminner mig, var det på Du Nord, som tredje ringen, till vilken jag hörde, var samlad. Man kan lätt föreställa sig, vilket oändligt jubel och vilken lössläppt feststämning där var rådande, då vi voro överlämnade åt oss själva. Där höllos högstämnda tal för det kära gymnasiet och för de avhållna lärarna, och vid kaffet föredrog jag en liten humoristisk skildring av det kollegiesammanträde, där tillståndet till festens anordnande antogs ha utverkats. Som denna visar, att lärjungarna, såsom de nog göra än i dag, ej blunda för lärarnas små svagheter, på samma gång som de sätta dem så högt, skall jag uppläsa den här.

ETT TVISTEÄMNE.

Protokoll, hållet vid kollegium uti förnämsta läroverket i Svantevitsarnas huvudstad på det 49:de året och 360:de dagen efter gumman Pockenholz' födelse.

Sedan Magnifikus och övriga herrar lärare behagat intaga sina platser, sålunda att de erfarne och högvisade männen utgjorde högern om högst den samme och de mindre erfarne och mera ovise utgjorde vänstern, förklarade Magnifikus kollegium börjat.

En allmän tystnad uppstod, endast störd av några kringvandrande snusdosor på högra sidan med thy åtföljande nysningar.

Slutligen uppstod Magnifikus och höll följande tal:

»Mina herrar! Mina samtliga lärare, nej mina samtliga herrar . . . nej, samtliga herrar lärare! I undren säkert lika mycket som jag själv alls icke undrar, varför på denna dag det höglovliga kollegium här har sammankommit. Saken är den — han tog sig en pris snus — saken är tydlig . . . : är den, ville jag säga, att . . . att, ja helt kort och gott: en deputation har infunnit sig hos mig för att begära tillstånd att få fira gumman Pockenholz', vår höga skyddsgudinnas, snart stundande 50:de födelsedag med en enkel kollation. Jag frågar, om vi, d. v. s. om ni, d. v. s. om kollegium tillåter detta».

Herr Vieux-Garçon av den högra centern uppstod sågande:

»Jag tror, att hela mänschligheten skulle beredas oräkneliga fördelar om några närmare upplysningar av dig meddelades. Kan *du* säga mig, när var *dä*?»

»Vid ingången till detta dygns 15:de timma».

»Vem vaa' *dä*?»

»En deputation från vår näst nedersta klass, räknat baklänges».

»Jaså, *dä* var således *djust* *dä*».

Allmänt stoj och munterhet på vänstra sidan.

Herr Vieux-Garçon blir ursinnig. Han fixerar skarpt de yngre herrar lärare, sågande:

»När *jag* talar, fordrar jag den strängaste uppmärksamhet, och jag lägger eder allvarligen på hjärtat, att I ihågkommen mina ord. Mina ord sade jag, ty de avse hela mänschlighetens . . . »

Magnifikus avbröt:

»Anser således kollegium, att denna deputation, d. v. s. kollation, med andra ord huggsexa, bör antagas, d. v. s. snarare tillåtas?»

Starka ja-rop från vänstern, dito nej-rop från högern.

Herr Humanus på yttersta vänstern begärde ordet.

»Jag kan icke förstå, hur herrar lärare ens kunna ifrågasätta att neka ungdomen denna festlighet till vår skyddsgudinnas ära. Vi leva i humanitetens tidevarv, då det uppväxande släktet bör av dess uppfostrare och lärare i främsta rummet beredas alla möjliga eftergifter, som blott icke kunna skada dess ambition. Vi må betänka, vilken högligen viktig mission det har att uppfylla, huru det icke blott skall föras till en lika hög grad på framåtskridandets bana som vi själva, utan till och med av oss utgöra en i allo förbättrad upplaga. Hittills har vid läroverken ungdomen hållits i sträng undervisning utan att någonsin tillåtas ett nöje. Nu måste ett motsatt förfaringssätt åvägabringas, ty omväxlingens och nöjets inflytande på människan är i högsta grad tjänande att väcka till liv och kraft hennes domnande livsandar. Dessutom böra vi på allt sätt stå i gott förhållande till våra lärjungar, att de ej betrakta oss med hat och ovilja».

Herr Frater Humanus utropade med en röst, som kom himmel och jord att darra:

»Jag instämmer i vad min bror yttrat».

Det var tyst på högern. Slutligen cirkulerade några viskningar om att Humanus själv var alltför partisk för att yttra sig i en sådan fråga som nöjets inverkan på människan.

Allt tog dock ett hastigt slut, vid det att en melodiskt välklingande röst sade:

»Jag begär ordet».

Vi undertecknade sekreterare, Lineola och Cyanus, sökte förgäves utspana, vem denna röst tillhörde. Slutligen upptäckte vi en stående person till största delen bortskymd av herrar Kamez Katuffs och S:t Görans gigantiska figurer. Den nyss omtalade steg nu fram mitt på golvet, då han befanns vara herr Pistrix, som omsider tog till orda:

»Denna omtvistade festlighet medgiver jag på inga villkor, emedan ifrågavarande klass alltför väl behöver all möjlig tid i hemmet för mitt ämne. Jag vill aldrig överlasta mina lärjungar; tvärtom, I kunnen fråga dem, och I skolen få till svar, att jag vid givandet av varje pensum uttryckligt förklarar, att ingen behöver läsa ett ord därpå, d. v. s. ingen, som kan det förut eller som för bristande kunskap önskar underhålligt betyg av mig vid terminens slut. Jag är sålunda just en sådan human lärare, som en härvarande ung man nyss velat lära känna.

»Farbror är lyckad, det har jag alltid sagt», hördes Humanus' röst.

»Tyst gosse, det är jag, som talar», sade Pistrix något smickrad. »Vidare vill jag erinra samtliga herrar lärare om, att en tid har varit, då även jag var ung. Det är svårt för en ung man att komma fram här i världen. Han skall ju först och främst försörja sin hustru . . . »

»Hur länge har farbror varit gift?» avbröt herr Nouveau-Marié.

»Skall det vara en pik åt mig, det där?» skrek Pistrix i högsta raseri. »För det första säger jag dig, att det icke anstår ungdomen att ondgöras, för det andra, sätt han sig där ner och stå icke och skymfa äldre erfaret folk, för det tredje . . . »

»För det tredje?» frågade några i spänd förväntan.

»För det tredje, för det tredje . . . » stammade Pistrix. Hans raseri tillät honom icke att finna ord, och han satte sig ursinnig, i det han tog sig en väldig pris snus.

»Bravo, farbror», jublade hela vänstern. »Det tredje var bäst».

Jag undertecknad Lineola, sekreterare, tog mig den friheten att anmärka, att den ursprungliga frågan ännu ej var besvarad.

Den ärevärdige herr Floreus begärde ordet:

»Angående den tillämnade . . . »

Här avbröts talaren av att någon likt en raket for upp från bänken till vänster, rusade fram, knäppte med fingrarna mitt för näsan på Magnifikus, utropande i högsta extas:

»Jag har en idé, mina herrar, en idé!»

»Vad för idé?»

»Kännen I till en stor skald, som heter Franzén?»

»Ja, för all del», hördes på alla håll.

»I gillen hans skrifter?»

»Han har skrivit psalmer», sade herr Kamez Katuff.

»Amän!» inföll herr Begatt Kefatt, bakom den förre.

»Han har även skrivit: »Goda gosse, glaset töm!» Hähä, »Gärna ser din flicka», hähähä . . .

»Sch, sch, Bombasto! . . .» hördes likt ett gemensamt klagorop från högern, under det att vänstern jublade.

Herr Kamez Katuff uppträdde med följande skarpa ord:

»Mig tyckes, att här snarare är ett svinahus än, såsom det rätteligen bör vara, ett fårahus, som tager sitt förnuft till fånga under trons lydnad».

»Amän!» hördes åter bakom herr Katuffs rygg.

Stojet fortfor.

»Det är icke paassande att föra sådant väsen», förklarade herr Tragikus.

Herr de Smaulande tog till orda:

»Sch, kan ni inte vara tyysta! Jag tycker, att man icke bör hindra ungdomen att äta och dricka. Eljest blir det, som det hände mig för något år sedan: att en gosse sått med en stor boulle i moun och sökte stilla sin hunger mitt under lektion».

»Däri instämmer jag», inföll herr Hiphil Hophal. »Under mina timmar hör ingen på mig, följer ingen med, antagligen av hunger, synnerligast som de alltjämt gå upp och dricka vatten under lektionerna. Jag anser därför, att ifrågavarande mat och dryck såsom välbehövlig bör av ungdomen intagas».

I detta ögonblick inträdde genom dörren förre kollegiemedlemmen herr Kajsa Katalta.

»I begynnelsen får jag tillkännagiva», sade han, »att jag, då jag hört, vilken orsaken är till detta kollegium, ämnar i överläggningen med nit och allvar deltaga, visserligen blott såsom stum åhörare, och hoppas jag att med överseende fördragas de bockar, som jag därunder möjligen kommer att göra».

»Har du inte, min käre Katalta, något att säga om den här saken?» frågade Magnifikus.

»Jo, det är rätt, det är riktigt, ja visst, jo det är klart, jaa, ja det är tydligt, ja det är rätt, det är . . .»

»Visserligen sant, amän», hördes herr Begatt Kofatts ljuvliga stämma bakom herr Kamez Katuffs rygg.

Herr Katalta fortfor:

»Jo det är sant. Jag skulle säga, att här ute i farstun stod en mansperson, som jag för mörkrets skull ej kunde urskilja. Han bad mig fråga, om han kunde få stiga in».

»Ja visst», sade Magnifikus.

Katalta öppnade dörren, och nu insteg en herre, iklädd en vidlyftig ytterrock och med en paraply i handen.

»Hurra! Ritualis!» jublade alla, »ha, ha, ha».

Den nykomne började taga av sig ytterrocken, då han till sin fasa märkte, att han befann sig i skjortärmarna. Han trädde den åter på sig och gick fram.

»Ursäkta, mina herrar, att jag behåller ytterrocken på, men jag tycker, att här är ganska kyligt, det måtte icke vara eldat».

»Veden är så dyr i år», förklarade Magnifikus.

»Hähä, skolkassan är mycket klen, hä, hä, hä», interfolierade Bombasto.

Ritualis fortfor:

»Jag har talat med ett par av dem, som skulle ha en liten festlighet på gumman Pockenholz' femtionde födelsedag. De berättade, med vilken för-tjusning de skulle föreslå och tömma en skål för sina högt aktade och älskade herrar lärare. Jag bad dem dock att icke dricka någon skål för gumman Pockenholz' två avlidne män, såsom det hände på ett bröllop härom dagen».

»På detta villkor får sexan äga rum», yttrade S:t Göran, som nu vaknade från en liten tupplur.

»Sekreterarna må uppsätta ett förslag till svar på deputationen», ålade Magnifikus.

»Glöm icke skålen för oss!» påminde Pistrix' melodiskt väklingande stämman.

Jag, Cyanus, sekreterare, uppsteg nu och uppläste det av oss skrivna förslaget så lydande:

»På den deputation, som näst nedersta klassen bakifrån räknat i dag sänt haver . . . »

»Haver», skrek herr Katuff, »va' är det för sla'? Han kan icke språket daer».

Jag började ånyo:

»På den deputation, som näst nedersta klassen bakifrån räknat i dag *har* sänt, svaras, att kollegium tillåter den begärda festligheten, mot det att en glänsande skål föreslås för gymnasiets lärare, men däremot ingen skål för gumman Pockenholz' två avlidne män. Ungdomen förbjudes på det strängaste att supa, svära, full hemkomma . . . »

»Svåra», hördes herr Katuffs röst, »svåra, hur kan en bildad man uttrycka sig så daer, *svårmor* heter det ju».

Jag började om sista meningen.

»Ungdomen förbjudes på det strängaste att supa *svårmor* full, hemkomma om natten och ställa till oordentligheter».

»Antaga herrar lärare det framlagda förslaget?» frågade Magnifikus.

»Ja», svarade Ritualis.

»Jag anser frågan med övertvägande »ja» besvarad, och kollegium är upplöst».

Att ovanstående protokoll blivit fört med nit och omsorg till gumman Pockenholz' åra, intyga:

CYANUS och LINEOLA.
Sekreterare.

Härmed avslutar jag min lilla skildring av minnen från min skoltid. Man skall kanske säga, att jag talat alltför mycket om oss själva, d. v. s. lärjungarna, och hos lärarna framhållit företrädesvis deras karakteristiska egenheter, men ej deras verkligen stora egenskaper och förtjänster. Själva skolstudierna har jag ej heller inlåtit mig på. Jag har dock ej åsyftat att komma med en fullständig skildring av skolförhållandena på min tid. Huru förträffliga emellertid överhuvud våra lärare voro och att vi ej för allt annat åsidosatte studierna, torde tydliggöras bland annat därav, att vår rings lärjungar vårterminen 1873, 41 till antalet, samtliga godkändes i studentexamen.

Jag slutar med att utbringa ett leve för den för oss alla gemensamma skoltiden och dess rika minnen.

LÄRARE VID STOCKHOLMS GYMNASIUM
HÖSTTERMINEN 1871.

T. f. rektor *A. V. Norinder*

Lektor *P. M. Elmblad*

Lektor *K. F. Thedenius*

Lektor *F. W. Hultman*

Lektor *C. E. J. Rogberg*

Lektor *C. Svahn*

Lektor *J. Göransson*

Extralär. *A. G. Zethraus*

v. Lektor *M. Höjer*

v. Lektor *C. von Friesen*

Extralär. *L. Lindroth*

Extralär. *A. H. Klint*

Extralär. *A. H. Setterberg*

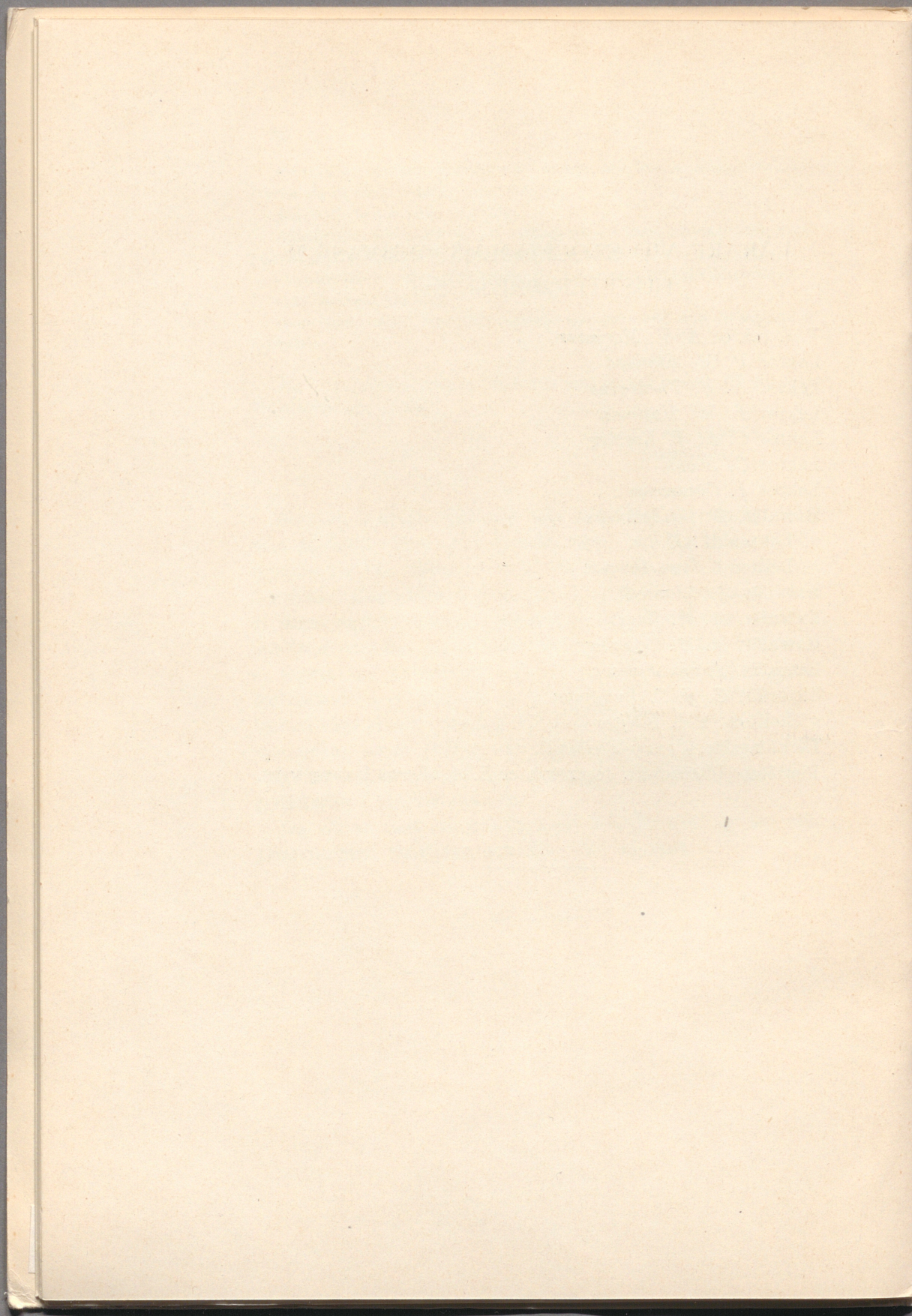
Extralär. *S. von Friesen*

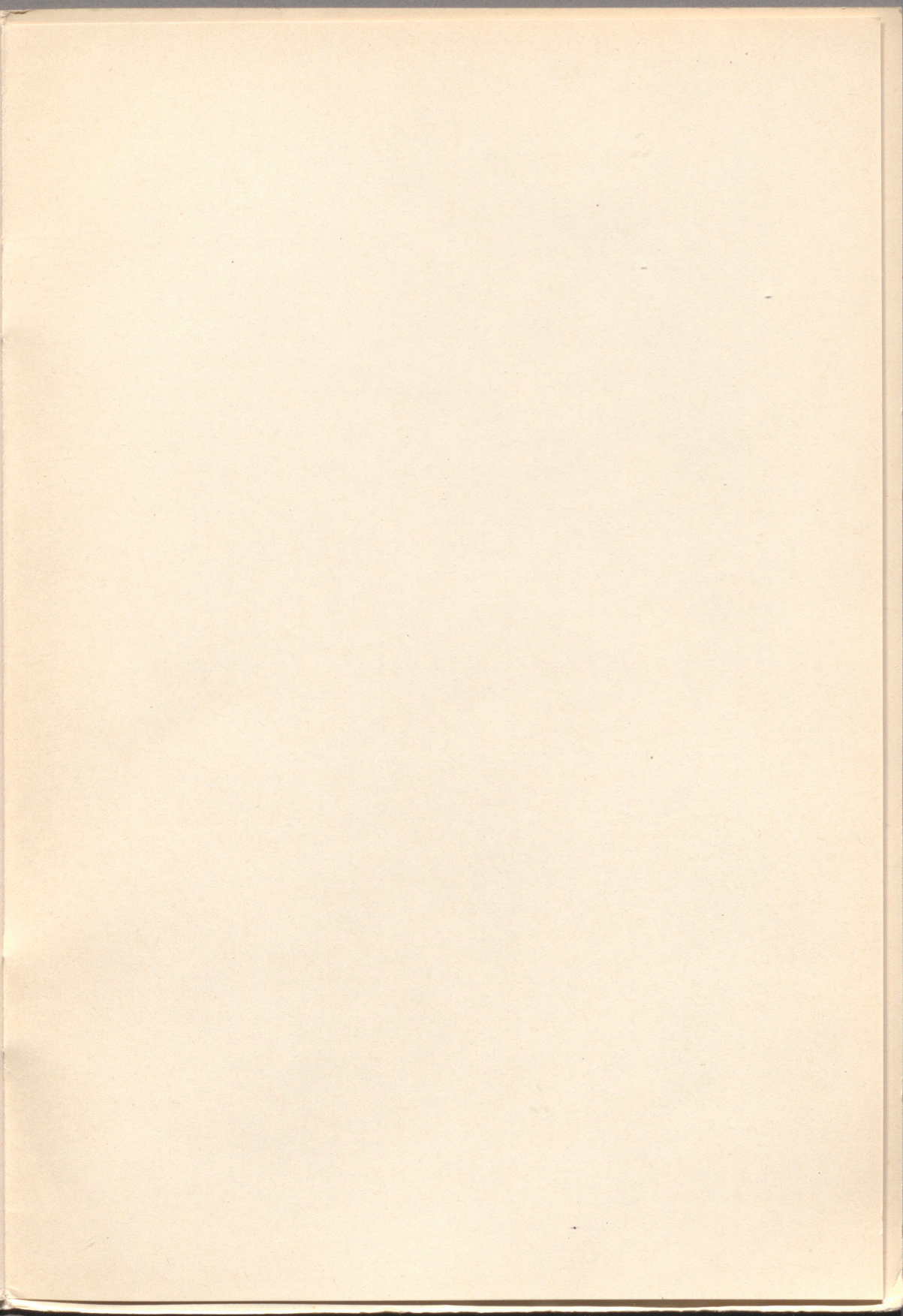
Extralär. *C. J. S. Lundman*

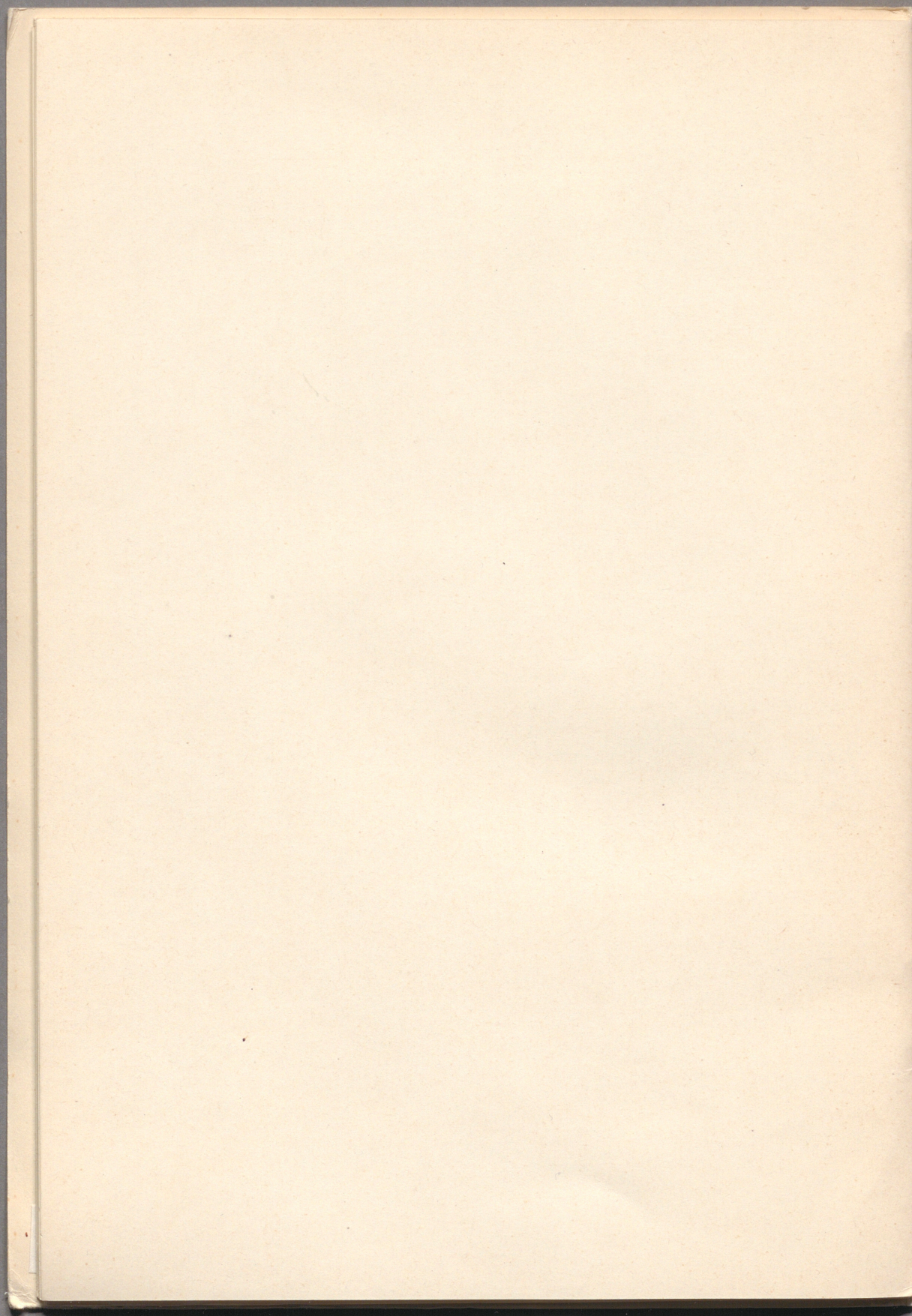
v. Lektor *E. J. Keijser*

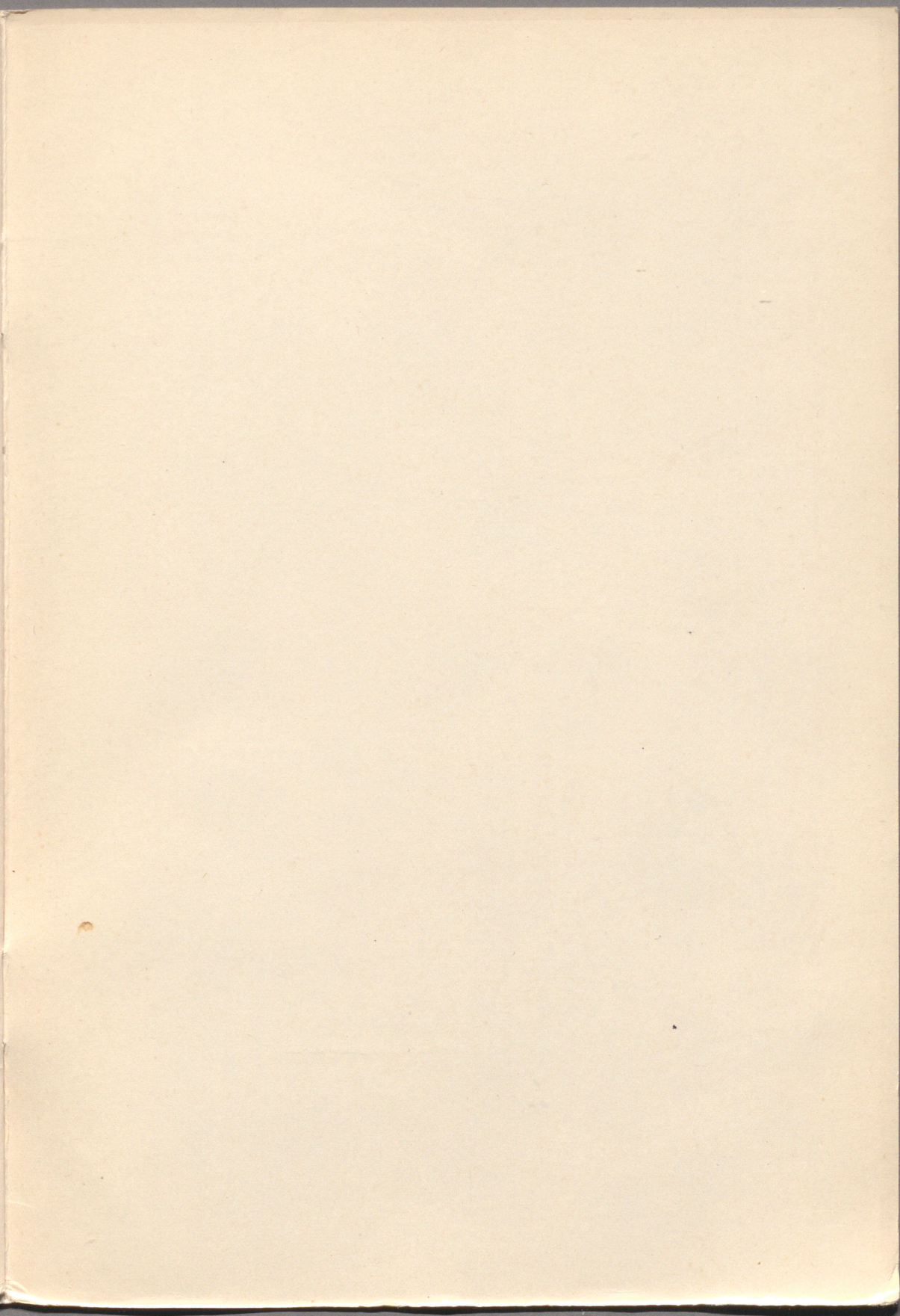
Teckningslär. *Conny Burman*

Timlärare i hebreiska komminister *E. A. A. von Baumgarten.*

Pris 1 kr.

KARLSTAD

Nya Wermlands-Tidningens A.-B.